

မိန်းမလေး
မာနအနုပညာ

အချစ်လွှဲလွှဲ

အခန်း (၁)

“ ခင်ညိုပြာညက်၊ မင်းနာမည်လား”

“ဟုတ်”

“ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသားနော်”

“ဟုတ်”

“မင်းမိဘတွေက အရာရှိကြီးတွေနော် ခင်ညိုပြာညက်”

“ဟုတ်”

“မင်းနာမည်ကို ပြောင်းပစ်လိုက်ဖို့ တောင် ကောင်းတယ်”

“ရှန်...”

“ ခင်ဖြူပြာညက် လို့ ”

ပြောနေတဲ့ လူကြီးရဲ့ အကြည့်တွေကို ခင်ညိုပြာညက်တင်းသွားရသည်။ အပြုံးမပျက်ရဲ။

ခင်ညိုပြာညက်ဆိုတာ ဘယ်သူ့အကျောကိုမှ မခံတဲ့ သူ။

နဂိုကမှ စိတ်မလုံရတဲ့ အထဲ...။

လျှောက်လွှာထဲမှာ အားလုံးကိုရေးထားပြီးပြီပဲ။ ဖတ်ကြည့်ပေါ့။

မျက်နှာကြီးက ပြောင်စပ်စပ်နှင့် ပေါက်ကရတွေမေးနေသည်။ သူက

အလုပ်ရှင်လားမသိ။ သည် လောက်စပ်စပ်စုစုမေးနေမှ တော့ အလုပ်ရှင်ပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။ ။

“ကောင်းကင်ပြာ”အရောင်းခန်းမကြီးအတွက် အရောင်းစာရေးမလိုတယ်ဆို၍ သူမ လာလျှောက်ခြင်းပါ။

လူတွေ့စစ်ဆေးသည်။ ။တကယ်တော့လျှောက်လွှာထဲမှာ ရေးထားတဲ့ ညိုပြာကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကအမှားတွေ။

ခင်ညိုပြာညက်ဆိုတဲ့ နာမည်နှင့် အမေနာမည်ပဲမှန်သည်။ ။

ကျန်တာအမှားတွေ။

အလုပ်ရှင်က ခင်ညိုပြာကို အထင်သေးပြီးအလုပ်မခန့်မှာ စိုး၍ ဖြစ်သည်။ ။

ညိုပြာမိဘတွေက အရာရှိကြီးတွေမဟုတ်။ဆင်းရဲလွန်းသည်။ ။

အမေပဲရှိ၏။ညိုပြာဆယ်နှစ်သမီးတွင် အဖေကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ ။

အဖေက သာမန်အလုပ်ကြမ်းသမားတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်၏။

နေရတာက ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်လေးမှာ။

အမေက စက်ချုပ်သည်။ ။

ညိုပြာကိုတော့ စက်ချုပ်ရင်း ဆယ်တန်းအောင်အောင်ထား၏။

“ မိညိုပြာရယ်...တက္ကသိုလ်ပဲ တက်စမ်းပါ...အမေစက်ချုပ်ပြီးထားနိုင်ပါတယ်”

“ကျောင်းက တက်ဖို့ အဝေးကြီး လိုသေးတယ်အမေ၊ ညိုပြာအလုပ်လုပ်ချင်တယ်”

“ဘာအလုပ် လုပ်မှာ လည်း အမေစိတ်မချပါဘူး”

“မပူစမ်းပါနဲ့ အမေရာ...ညှိပြာဆယ်တန်းအောင်ပြီးပါပြီ။ကောင်းကင်ပြာအရောင်းခန်းမအတွက် အရောင်းစာရေးမတွေ လိုနေတယ်တဲ့ ”

“ အဲဒီအလုပ်တွေက အင်္ဂလိပ်စကားပြောတွေ ဘာတွေတတ်မှ မဟုတ်လားသမီး”

“ ရပါတယ်...နောက်မှ ညှိပြာဖြည်းဖြည်းချင်း သင်မှာ ပေါ့”

အမေက သိပ်သဘောမတူချင်ပေမယ့် ညှိပြာဇွတ်ပြောရသည် ။ ညှိပြာ အလုပ်မလုပ်လို့ ဖြစ်မလား...။

သူမကလှချင်သည် ။ ဆယ်တန်းအောင်သွားပြီဆိုတော့ အဝတ်အစားက လိုလာသည် ။ ဘယ်မှာ လဲ။ အမေက ဝေးသေးတယ်။ကျောင်းထားပေးမယ်သာ အမေပြောနေသည် ။ အဝတ်အစား ကောင်းကောင်းမရှိ။

ညှိပြာက အပျံစားမှ ကျောင်းတက်ချင်တာ။

“ ခင်ညှိပြာညက် ”

“ရှန်...”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“အလုပ်ခန့်မှ ခန့်ပါ့မလားလို့ ”

“မင်းကိုခန့်မှာ ပါ...သိပ်လှတဲ့ မင်းလိုကောင်မလေးမှ အလုပ်မခန့်ရင် ဘယ်သူ့သွားခန့်မလဲ”

“အစ်ကိုကြီးက အလုပ်ရှင်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပဏာမရွေးချယ်ပေးရတဲ့ သူပေါ့”

မျက်စောင်းလေးမထိုးမိအောင် ခင်ညိုပြာညက် ထိန်းလိုက်ရသည် ။
သူ့ကိုယ်သူ ပိုင်ရှင်ကျနေ

တာပဲ။

ညိုပြာညက်တို့ ကတော့ မျက်နှာချိုသွေးလိုက်ရတာ။

“မင်းကို ပဏာမအနေနဲ့ ရွေးလိုက်မယ် ညိုပြာညက်”

“ကျေးဇူးပါပဲ၊ ဟို..ဟို အပြီးသတ်ရွေးချယ်မှုက ဘယ်တော့လဲရှင့်”

“ဒီနေ့ပါပဲ၊ ခဏနေအလုပ်ရှင်လာမယ်...မင်းဝင်တွေ့လိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်”

ပဏာမရွေးချယ်တဲ့ လူကြီးရှေ့ကနေ ညိုပြာညက် ထွက်လာခဲ့၏။

တော်ပါသေးရဲ့ ...။

ညိုပြာညက်မှာ လှလှပပသားသားနားနား အဖိုးတန်ဆိုလို့ သည် တစ်စုံပဲရှိ၏။

အလုပ်ဆင်းတော့ တူညီဝတ်စုံ ဝတ်ရမှာ ။ကိစ္စမရှိ။

နှစ်စုံလောက် ချုပ်ထားလိုက်ရင်ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား။

“ခင်ညိုပြာညက်”

“ရှန်...”

“မင်းဝင်လို့ ရပြီ”

“ဟုတ်”

အပြီးသတ်ရွေးချယ်မယ့် အလုပ်ရှင်သူဌေးနှင့်တွေ့ရတော့မည်။

ရင်တွေခုန်နေမိသည် ။

စိတ်တွေကို ထိန်းလိုက်ပြီးအခန်းထဲဝင်လာခဲ့မိ၏။

ခမ်းနားလိုက်တဲ့ အခန်းကြီး။အေးစိမ့်သွားသည် ။

သူမပုံစံက အတတ နံတုံတုံ လုပ်နေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။

သွက်လက်နေမှ ...။ခြေလှမ်းလေးကို ခပ်သွက်သွက်လှမ်းပြီး အလုပ်
ရှင်ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက် သည် ။

ကြီးကျယ်ခမ်းနားလိုက်တာ...။

ညိုပြာညက် ဝင်လာတာကို တစ်စက်လေးမှ မော့မကြည့်ပေ။

သူမ အိုက်တင်ပေးရတာ အလကားဖြစ်သွားရတော့သည် ။တော်
တော်နှင့် မော့မကြည့်။ လျှောက်လွှာစာရွက်ကိုတစ်ရွက်ချင်း လှန်ဖတ်
နေသည် ။

အလုပ်ရှင်..ဦးခန့်ကျော်စွာ...တဲ့ ။

အသက်က လေးဆယ်လောက်ရှိမည်။

လူပုံကတော့ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ခုံညားလွန်းနေသည် ။မျက်နှာ
ထားက တင်းနေ၏။ ချမ်းသာတဲ့ လူတွေဆိုတော့လည်း သည် လောက်
တော့ ရှိမှာ ပေါ့။ဦးခန့်ကျော်စွာ လက်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ စိန်လက်စွပ်ကြီး
က တဖျပ်ဖျပ် ခါနေသည် ။သူမ ငေးစိုက်ကြည့်မိ၏။

ချမ်းသာလိုက်ကြတာ...။ သည် လိုမိဘတွေရဲ့ ဝမ်းထဲ ဘာဖြစ်လို့
များ ခင်ညိုပြာညက် မဝင် စားရတာလဲ...။

သူမ ရုပ်ချောတာပဲ ရှိသည် ။

သာမန်အလုပ်ကြမ်းသမားအဖေနှင့် စက်ချုပ်သမားအမေကမွေးခဲ့
၏။နေတော့... ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်လေးတစ်ခုမှာ ။

မိခင်ကြီးက စက်ချုပ်ပြီး သူမကို ကျောင်းထားပေးခဲ့ရသည် ။ လှပ
ချောမောလွန်းတဲ့ သူမ ဘဝမှာ ချို့တဲ့ လွန်းနေ၏။ မတွေးချင်။တွေးမိတို
င်း ငိုချင်စိတ်တွေ ပေါက်သွားမိသည် ။

“ခင်ညိုပြာညက် ဆိုတာမင်းလား”

“အမယ်လေး...”

အတွေးလွန်နေတဲ့ သူမ...ရုတ်တရက် အသံထွက်လာသဖြင့် လန့်ပြီး
အော်လိုက်မိ သည် ။

ဦးခန့်ကျော်စွာ အကြည့်တွေက စူးရှစွာ ဆတ်ခနဲရောက်လာ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ လန့်သွားတာလဲ...ခင်ညိုပြာညက်၊ ကျုပ်အသံက သိပ်
ကျယ်သွားလို့ လား”

“ဟို...ဟို မဟုတ်ပါဘူး၊ ညိုပြာညက် အတွေးလွန်သွားလို့ ။ ဦးအလှ
ပ်မှ ခန့်ပျံ့မလားလို့ ”

ကောင်မလေးကို ကြည့်ရတာ အလုပ် လိုချင်နေပုံ ရသည် ။

ဦးခန့်ကျော်စွာ စိတ်ကလည်း တကယ်အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့ မိန်းက
လေးတွေကိုမှ အလုပ်ခန့် ထားချင်မိသည် ။

“မင်း တကယ် အလုပ်လုပ်ချင်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လခက သုံးထောင်နော်”

“ရပါတယ်”

ကျောင်းမဖွင့်ခင် သူမအတွက် အဝတ်အစားစုဆောင်းဖို့ ငွေ ရရင် တော်ပါပြီ။ အမေက ကျွေးမှာ ပဲ။ ခင်ညိုပြာညက် တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ စောင့်ရဦးမည်။ အဝတ်အစား အသင့်အတင့် ရအောင် ငွေစုချင်နေမိသည်။

“မင်းက ဆယ်တန်းအောင်တာ ဂုဏ်ထူးတွေပါတယ်ဆိုတော့ မဆိုးပါဘူး”

ဦးခန့်ကျော်စွာစကားကြောင့် ခင်ညိုပြာညက် ဝမ်းသာသွားမိ၏။

“ညိုပြာကို အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီပေါ့နော်”

“ဆိုပါတော့... မင်းအလုပ်စည်းကမ်းတွေကို လိုက်နာရလိမ့်မယ်နော်”

“စိတ်ချပါ... ညိုပြာညက် စည်းကမ်းလိုက်နာနိုင်ပါတယ်”

ကောင်မလေးမျက်နှာလေးက ဝင်းလက်သွားသည်။ ။ လျှောက်လွှာထဲမှာ မိဘတွေကတော့ အသင့်အတင့် ဂုဏ်သရေရှိကြသည်။ ။ သိပ်ဆင်းဆင်းရဲရဲကြီး မဟုတ်။

“နောက်တစ်ပါတ် မှာ ဆိုင်ဖွင့်ပွဲ ရှိမယ် ယ် ညိုပြာညက်၊ မင်းအလုပ်ဆင်းနိုင်ပြီ”

“ဟုတ်... ကျေးဇူးပါပဲ ဦးရယ်”

“မင်းသွားနိုင်ပြီ”

“ဟုတ်... သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ခင်ညိုပြာညက် ဝမ်းသာအားရနှင့် အခန်းကြီးထဲက ထွက်လာခဲ့သ

ည် ။

“ကောင်မလေး အလုပ်ခန့်လိုက်လား”

“အင်း”

“ငါပြောသားပဲ”

ညိုပြာညက် ဆက်ပြောမနေတော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့သည် ။

ဝမ်းသာသွားမိ၏။

အလုပ်ရပြီ...။ အမေက သမီးရှာတာ သမီးအဝတ်အစား ဝယ်ဝတ် တဲ့ ။ တက္ကသိုလ် တက်ဖို့ အတွက် အဝတ်အစားတွေ စုရမည်။

ခင်ညိုပြာညက် ခြေလှမ်းတွေက ကားဂိတ်ဆီသို့ လှမ်းနေသည် ။ တွေ့သမျှ ကောင်မလေး ချောချောလေးတွေကိုသူမငေးကြည့်လာမိ၏။

ဝတ်ထားကြတာအပျံ့စားပဲ။တချို့ဆို သောင်းချီပြီးတန်တဲ့ အဝတ်အစားတွေဝတ်ထားကြ သည် ။မဝတ်သာ မဝတ်နိုင်တာ။

ညိုပြာညက်တို့ က စတိုးဆိုင်တကာဝင်ပြီး စပ်စုကြည့်ပြီးသား။

ဝယ်မယ်...။

တစ်လတစ်စုံတော့ဝယ်ဖြစ်အောင်ကို ဝယ်ပစ်ရမှာ ပဲ။

တက္ကသိုလ်တွေဖွင့်တဲ့ အခါ ညိုပြာညက်မှာ ဆယ်စုံလောက်ရှိနိုင်သ ည် ။

“ ဟင်း...”

ဝယ်ချင်၊ လှချင်စိတ်တွေကို ဘယ်လိုဖျောက်ဖျက်ပစ်ရမလဲ။

ကားဂိတ်မှာ ရပ်နေမိသည် ။

လူအုပ်ကြီးက တစ်ပုံကြီးပဲ။ကားနှင့်မမျှ။သူမစီးရမှာ က နှစ်ဆင့်
တောင်ဖြစ်၍ စိတ်မောစရာ ကောင်းလွန်းသည်။ ။

“သူများ တွေများ ကားလှလှလေးတွေပေါ်မှာ အခန့်သားနဲ့ ၊ ညှိပြာ
ညက်တို့ ဘဝများ ဆိုးကိုဆိုးလွန်းပါတယ်နော်”

စိတ်ထဲကနေ မကျေမနပ်နှင့်ပြောနေမိသည်။ ။

ကားနှစ်ဆင့်တားဆီးပြီး အမေ့အိမ်လေးထဲဝင်လာခဲ့မိ၏။

အမေက အိမ်ဝမှ မျှော်နေသည်။ ။

“ သမီးရယ်... အမေစိတ်ပူလိုက်တာ...ကားဂိတ်တောင်လိုက်စောင့်
တော့မလို့ ”

“ ညှိပြာညက်အတွက် ဘာမှ မပူပါနဲ့ အမေရာ...ကားတွေကကျပ်
နေလို့ ”

“သမီးကအလုပ်လုပ်ချင်တာကိုး...အမေပြောသားပဲ အေးအေးဆေး
ဆေးနေပါလို့ ”

ဒေါ်ရီဝေကတော့ သမီးကိုအလုပ်မလုပ်စေချင်ပေ။စိတ်မချ။
လှပချောမောတဲ့ အပြင် ငယ်ရွယ် နုနယ်တဲ့ အရွယ်ဖြစ်နေသည်။ ။

ခင်ညှိပြာညက် ဆိုတဲ့ နာမည်နှင့်ပင် မလိုက်ပေ။

အသားအရေက ဖြူဝင်းအိနေသည်။ ။

“သမီးရယ်...အမေစိတ်မချဘူး၊အလုပ်မလုပ်ပါနဲ့ ...တက္ကသိုလ်ပဲ
အေးအေးဆေးဆေး တက်ပါ”

“အမေကလည်း ကျောင်းတက်တယ်ဆိုတာ လွယ်တာမှ မဟုတ်တာ၊
ညှိပြာညက်မှာ အဝတ်အစားကောင်းကောင်း လည်း မရှိဘူး၊ဖိနပ်တော

င် ကိုးဆယ်တန်ပဲစီးနိုင်တာ”

“ပညာသင်ဖို့ သွားတာပဲ မိညိုပြာညက်ရယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သိမှ ပေါ့၊ အမေတို့ က ဆင်းရဲတာ ပဲ”

“အဲဒီဆင်းရဲနေတာချည်းကို ညိုပြာညက်တို့ စိတ်ညစ်တာ”

“ဘာပြောတယ် သမီး”

“ညိုပြာညက်လေ...အခုခေတ်မိန်းကလေးတွေ ဝတ်သလို ဒီဇိုင်းမိမိ လေးတွေ ဝတ်ချင် တယ်”

သမီးလေးကိုကြည့်ပြီးဒေါ်ရီဝေ သနားသွားမိသည် ။ ဒေါ်ရီဝေလည်း မတတ်နိုင်။ လှ ပချောမောတဲ့ သမီးလေးကိုလည်း အဖိုးတန်အဝတ်အစားတွေ ဝတ်စေချင်သည် လေ။

“သမီးလေးရယ်...ကိုယ်ကျင်လည်နေရတဲ့ ဘဝနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ အခြေအနေကိုပဲ ကျေနပ် စမ်းပါ”

ညိုပြာညက်နှုတ်ခမ်းလေးတွေက တွန့်မဲ့သွားရသည် ။

“ ဆင်းရဲသားတွေ ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းရဲနေရတာလဲ အမေသိလား”

“ကံတရားအရ ဆင်းရဲနေရတာပေါ့အေ့”

“ မဟုတ်ဘူး အမေ...ဆင်းရဲတဲ့ ဘဝကို ကျေနပ်နေကြလို့ ဆင်းရဲနေကြတာပဲ”

သမီးကိုဒေါ်ရီဝေ ငေးပြီးစူးစိုက်ကြည့်နေမိတော့သည် ။

ဆင်းရဲတဲ့ ဘဝကို ကျေနပ်လို့ ဆင်းရဲနေကြတာတဲ့ ...။

ချမ်းသာတဲ့ ဘဝကို သမီးလေးအတော်တောင့်တမက်မောနေတာပါ လား...။

စိတ်လေးသွားရသည်။ ။

“ညိုပြာညက်ကတော့ ဆင်းရဲတဲ့ ဘဝကို မကျေနပ်နိုင်ဘူး၊ သမီးဘဝ တိုးတက်ရေးအတွက် အမြဲကြံစည်နေမှာပဲ”

“လောကကြီးထဲမှာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်မလား သမီးလေးရယ်... ကံတရားကို ယုံစမ်းပါ”

“ကံဆိုတာအလုပ်ပဲအမေ၊ ညိုပြာညက်ကတော့ ချမ်းသာတဲ့ ဘဝကို မျှော်လင့်တောင့်တပြီး အလုပ်ကြိုးစားရမှာပဲ”

ဒေါ်ရီဝေ သက်ပြင်းမောကြီးကို မသိမသာ မှုတ်ထုတ်လိုက်ရ၏။

“အခု ချမ်းသာလာကြတဲ့ သူဌေးကြီးတွေဘဝကို အမေလိုက်မေးကြည့်၊ တစ်ချိန်က ဆင်းရဲ ခဲ့ဖူးကြတာ၊ ဆင်းရဲတဲ့ ဘဝကို ကျေနပ်မနေဘဲ ချမ်းသာအောင် ကြိုးစားခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား”

ညိုပြာညက် အမေ့အနားကနေ ထလာခဲ့တော့သည်။ ။

*

အခန်း (၂)

အလုပ်စတင်ဝင်ရမည့်နေ့။

ညိုပြာညက်တစ်ယောက် အလှအပတွေ ပြင်လို့ မဆုံးပေ။

အဝတ်အစားကတော့ သိပ်ရွေးစရာမရှိ။

တန်းဖိုလည်း နည်းသည် ။ပုံစံဆန်းဆန်းလေး ဝတ်ထားသဖြင့်ကြည့်၍ ကောင်းနေ၏။

အမေအခန်းထဲဝင်လာသည် ။

“မိညိုပြာ..မသွားသေးဘူးလား၊အချိန်နောက်ကျနေဦးမယ်သမီးရယ်”

“ ညိုပြာ..လှရဲ့ လားအမေ”

“အမေ့သမီးလေးက ဘယ်လိုပဲဝတ်ဝတ် သိပ်ကြည့်လို့ ကောင်းတာပဲကွယ်”

သမီးလေးလှတာကိုတော့ လူတိုင်းပြောနေကြသည် ။

အဖိုးတန်အဝတ်အစားမရှိ။

ခေတ်ဆန်ဆန်လေးချုပ်ထားတော့လည်း ကြည့်၍ ကောင်းနေ၏။အလှအပလည်း ပြင်တတ်သည် ။ကြော့ကြော့လေး။

“စိတ်ပျက်တယ် အမေရာ”

“ဘာကို စိတ်ပျက်နေတာလဲ သမီးလေးရယ်”

“ဘတ်စ်ကားတိုးစီးရမှာ ကိုပေါ့...ပြီးတော့နှစ်ဆင့်တောင်။အမေတို့ ကလည်း ဘာဖြစ်လို့ များ ဒီလောက်ဝေးပြီး ချောင်ကျတဲ့ နေရာမှာ လာ နေရတာလဲလို့ ”

“ကံပေးတဲ့ နေရာမှာ ပဲ နေရတာပဲ သမီးလေးရယ်”

“လာပြန်ပြီ ဒီကံ၊ ညိုပြာညက်ကတော့ ကံကိုယုံပြီး ဒီနေရာမှာ နေရ တာ မကျေနပ်ပေါင်၊ တိုက်နဲ့ ကားနဲ့ နေရတဲ့ ဘဝကို နေရအောင်ကြိုး စားပြမယ်”

“ညည်းစိတ်ဓာတ်ကြီးကလည်း ကြောက်စရာပါလား၊မဟုတ်မဟပ် တွေတော့ မလုပ်နဲ့ နော်၊ အမေလက်မခံဘူး”

“အမေကလည်း ပြောပြီ၊ညိုပြာကို အထင်သေးတာလား”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ သိပ်အလှအပကြိုက်ပြီးချမ်းသာချင် နေရင်ဒုက္ခတွေ့မှာ ပဲ”

အမေရဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်နေတဲ့ မျက်လုံးအကြည့်တွေအောက်မှ ညိုပြာည က်ထွက်ခဲ့သည် ။

သူမကို မြင်လိုက်သူတိုင်းက နှစ်ခါပြန်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်။

ဘဝနှင့်အလှက တခြားစီပဲ။

အမေက ကံကိုယုံကြည်နေပြီး ကျေနပ်နေသည် ။

ညိုပြာကို ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး သူဌေးသားတစ်ယောက်က ကြိုက်ရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ။

ကံကောင်းချင်နေမိသည် ။

ဘဝပေး ကံကြီးရယ်၊ ညှိပြာညက်အတွက် ကံကောင်းပါစေ။

ဘတ်စ်ကားဂိတ်ရောက်လာသည် ။လူတွေတစ်ပုံကြီး...။

သည် နေ့ညှိပြာညက် အလုပ်စပြီးဆင်းရဲမယ့်နေ့ ဖြစ်နေသည် ။

ကြော့ကြော့မော့မော့လေး သွားချင်ပါတယ်ဆိုမှ ကားကလည်း မလာသေး။

စီးမည့်သူတွေ တစ်ပုံတပင်ကြီး ဖြစ်နေသဖြင့် ငိုချင်လာမိသည် ။

အရောင်းစာရေးမက ငါးယောက်တောင် ခန့်ထားလိုက်၏။သည် ထဲမှာ ညှိပြာညက်က အချောဆုံး၊ အတောင့်ဆုံး။

ခက်နေတာက အဆင်းရဲဆုံးဖြစ်နေခြင်းပင်။

တခြားအရောင်းစာရေးမတွေက အဖိုးတန်အဝတ်အစားများ ဝတ်မလား။

တစ်နေ့ပါပဲ။

အလုပ်ရှင်က ဆင်တူဝတ်စုံနှစ်စုံ ချုပ်ပေးမည်ဟု ပြောထား၏။

နောက်နေ့မှ စဝတ်ရမည်။ကားဂိတ်မှာ ရပ်နေစဉ် ချွေးမပြန်အောင်လည်း ဂရုစိုက်နေရသေး သည် ။စိတ်အိုက်နေ၏။

မလွယ်ပါလား...။

“ဟေ့...ညှိပြာညက်၊တို့ ကားနဲ့ လိုက်မလား...နင်အလုပ်ဝင်ရမယ့်နေရာနဲ့ လမ်းကြိုတယ်”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ရတနာ့ကို ကားနှင့်တွေ့လိုက်ရသည် ။

ညှိပြာညက် ဝမ်းသာသွားမိ၏။

“လိုက်မယ်ရတနာ၊ ဒီမှာ ကားမရလို့ စိတ်ညစ်နေတာ”

“လာ”

ရတနာကားပေါ် စွေခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်မိတော့သည့်။

သူမအလုပ် လျှောက်တဲ့ ဖောင်မှာ ရတနာလိပ်စာ ပေးထား၏။

“နင်က အပျံစားပါလား ညှိပြာ”

“ဟန်ပေါ့ဟာ...နင့်လိပ်စာနဲ့ ငါအလုပ်လျှောက်ထားတာနော်”

“အေးပါ”

ညှိပြာတို့ သူငယ်ချင်းထဲတွင် ရတနာက အချမ်းသာဆုံး။တိုက်ကြီးနှင့်နေတာတော့ မဟုတ်။ အခန်းက တိုက်ခန်း။သားနားသည် ။

ညှိပြာညက် အလုပ်လျှောက်တော့ ရတနာလိပ်စာနှင့် လျှောက်ခဲ့၏။

“ညှိပြာ”

“ဟင်”

“နင်သာ သူဌေးသမီးလေးဆိုရင် အရမ်းကိုတင့်တယ်နေမှာ ပဲနော်”

“ငါစိတ်ဓာတ်ကျနေတာ အဲဒါပဲပေါ့”

“ဆင်းရဲလို့ လား”

“အေး”

ရတနာက ချမ်းသာပေမယ့် မာနမရှိဘဲ ညှိပြာညက်နှင့်အတွဲများ သည် ။

ဆယ်တန်းလည်း အတူတူ အောင်ခဲ့သည် ။

တစ်ခါတလေ...ပွဲလမ်းသဘင်တွေသွားလျှင် ရတနာ့ဆီမှ အဝတ်အစားတွေငှားဝတ်ရသည်။ ။

“နင်က ဆင်းရဲပေမယ့် ဘာပဲဝတ်ဝတ် ကြည့်ကောင်းပြီး လှနေတာပါ”

ညိုပြာညက်ကတော့ သဘောကျစွာ ပြုံးနေမိသည်။ ။

ကားစီးရတဲ့ အရသာကို သဘောအကျကြီး ကျနေရ၏။စိတ်ကူးတွေ ယဉ်နေမိသည်။ ။

အလုပ်စဝင်တဲ့ နေ့မှာ ကားနှင့်ဆိုတော့အတော်ပဲဖြစ်သွား၏။တခြားအရောင်းစာရေးမတွေနှင့် တွေ့ပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိ၏။

“ ညိုပြာ....နင်တက္ကသိုလ်တက်မှာ လား”

“တက်မှာ ပေါ့...ကျောင်းတွေမဖွင့်ခင် အဝတ်အစားဝယ်လို့ ရအောင်အလုပ်ဆင်းနေတာ”

ညိုပြာညက်အလှအပကြိုက်တာကို ရတနာ အသိဆုံး ဖြစ်၏။

ငယ်ပေါင်းတွေပဲ ကျောင်းမှာ ဆို ညိုပြာညက်က ရေပန်းစားလွန်းသည်။ ။မာနတော့ကြီး၏။

တော်ရုံယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ညိုပြာညက် စိတ်မဝင်စားပေ။

အရေးပင်မစိုက်။

“မီလျံနာလောက်မှ စဉ်းစားမယ်”

ရတနာနှင့် ညိုပြာညက်ကတော့ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက်သိထားပြီးသား...။

ကောင်းကင်ပြာ အရောင်းခန်းမရှေ့သို့ ကားလေးရပ်သွား၏။

ညိုပြာညက် ပတ်ဝန်းကျင် ကြည့်မိ၏။

ဝမ်းသာသွားသည် ။

အလုပ်ရှင် ဦးခန့်ကျော်စွာလည်း သူ့ကားပေါ်က ဆင်းလာ၏။

“ရတနာ...အဲဒါပေါ့ တို့ အလုပ်ရှင် ဦးခန့်ကျော်စွာဆိုတာ”

ရတနာလည်း အပြူးအပြဲနှင့်လိုက်ကြည့်နေသည် ။

“မသိမသာ ကြည့်ပါဟ”

“နာမည်နဲ့ လိုက်တယ်နော်... လူပျိုကြီးလား”

“ဘယ်ကဟုတ်ရမှာ လဲ... မိန်းမရှိတယ်၊ ဒေါ်မြတ်ဝါဆိုတဲ့ ...”

“နင်သတိတော့ထားနော်”

“ဘာကိုလဲ”

“နင်ကလှတယ် မဟုတ်လား၊ ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်တွေလွဲနေမှာ စိုးလို့ ပါဟာ”

“ရတနာရာ... ညိုပြာကို အထင်သေးလိုက်တာ၊ နင်ငဲ့အကြောင်းသိ ပါတယ်၊ တော်ရုံလူ အထင်မကြီးဘူးဆိုတာလေ”

အလှအပနဲ့ ဂုဏ်ပကာသနကို မက်မောတဲ့ သူငယ်ချင်းအတွက်ရတ နာ စိတ်ပူမိသည် ။

ညိုပြာညက်က ချမ်းသာချင်နေ၏။

မဟုတ်မဟတ်တွေဖြစ်သွားမှာ ကို ရတနာ နှမြောနေမိသည် ။

“ညိုပြာ သွားမယ်”

“အေး”

ညိုပြာညက်ကားပေါ်ကအဆင်းတွင် ဦးခန့်ကျော်စွာနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံမိသွားသည်။ ။

နှုတ်ပင်မဆက်။

မျက်နှာထား တည်တည်နှင့်လှည့်ကာ အရောင်းခန်းဘက် ဝင်သွားသည်။ ။

ညိုပြာညက် စိတ်ထဲမှာ တင်းသွားမိ၏။

ကြီးကျယ်လိုက်တာ။

ချမ်းသာတယ်ဆိုပြီး ညိုပြာညက်တို့ အရောင်းစာရေးမလေးတွေကို အဖတ်မတန်တဲ့ သဘော။

ဒါတောင်ညိုပြာညက် ကားလှလှနှင့် အလုပ်ကိုလာခဲ့ခြင်းပဲမဟုတ်လား...။ဆင်းရဲနွမ်းပါး တာသာ သိရင်အထင်သေးမှာ ပဲ။

ကောင်းကင်ပြာအရောင်းခန်းမကြီးထဲသို့ ညိုပြာညက်ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ အလုပ်ရှင်ဦးခန့်ကျော်စွာ က အရောင်းစာရေးမလေးတွေကို အသီးသီး နေရာချပေးနေသည်။ ။

“ ခင်ညိုပြာညက် ”

“ပြောပါ”

“မင်းကတော့ ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိအဖြစ် ဆောင်ရွက်ဖို့ ရွေးချယ်ထားတယ်”

“ရှန်”

ဦးခန့်ကျော်စွာရဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိဆိုတော့ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ။ထူးဆ

နိုးနေသည် ။

“ကျုပ်ကိုယ်စား စာရင်းဇယားတွေနဲ့ ဧည့်သည် တွေကို မင်းကြိုဆိုရမယ်၊ ဖုန်းတွေလာရင် မင်းမှတ်ထားရမယ်၊ ပစ္စည်းတွေမှာ တာတွေ ရှိချင်လည်း ရှိမယ်၊ မင်းအားလုံး ဆောင်ရွက်ပေးရမယ်”

အဆင့်မြင့်သားပဲ ဟု ညှိပြာညက်သဘောကျစွာတွေးလိုက်မိသည် ။

“ မင်း ယူနီဖောင်းတွေ မဝတ်ရဘူးနော် ခင်ညှိပြာညက်”

“ရှန်”

ညှိပြာညက်အကြောက်ဆုံးက ယူနီဖောင်းမဝတ်ရမှာ ကိုပါ။

သူမမှာ က... အဖိုးတန် အဝတ်အစား မရှိပေ။

ကားနှင့်လာတာဆိုပြီး အထင်တကြီးခန့်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။
ညှိပြာညက်ရဲ့ ဖခင် အလုပ်၊ နေရပ်လိပ်စာနဲ့ ကားစီးတာ မြင်ပြီး အထင်ကြီးသွားတာလား...။

ရင်တွေပူလာသည် ။

စောစောက အပျော်တွေပင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့။

“မင်း လုပ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

အရောင်းစာရေးမထက် သူဌေးကိုယ်ရေးအရာရှိက ဂုဏ်ပိုရှိသည် ။
ကံကောင်းလျှင် သူဌေးသားတွေနှင့် ဖူးစာဆုံနိုင်သေးသည် ။

“မင်းစောစောလာနိုင်မလား”

“ရှန်”

“မင်းမှာ ကားရှိတော့ စောစောလာနိုင်မလားလို့ ပါ”

ညိုပြာညက် ထင်တဲ့ အတိုင်းပင် ဦးခန့်ကျော်စွာက အထင်ကြီးနေသည်။ ။

အစောကြီးလာနိုင်မလားတဲ့ ...။

ဘယ်လိုလုပ် အစောကြီး လာနိုင်မှာ တဲ့ လဲ။

ဘတ်စ်ကားက နှစ်ဆင့်တောင် စီးရတာ။

လူက ကျပ်သေး။

ကားက လမ်းကြုံလို့ ညိုပြာညက် ကပ်လိုက်လာတာပါ။

“မင်းကို မေးနေတယ်လေ”

“ဟို...ဟို ကားက ဖေဖေ အလုပ်ယူသွားတော့ ညိုပြာညက် အစောကြီးတော့ မလာနိုင်ဘူး”

အမှန်အတိုင်း မပြောမိအောင် ခင်ညိုပြာညက် ထိန်းချုပ်ထား လိုက်မိသည်။ ။

“အင်းလေ... မင်းလာနိုင်တဲ့ အချိန်ပဲ လာခဲ့ပါ။ ငါတော့မင်းကို အရည်အချင်းရှိလို့ ဒီနေရာ ပေး တာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးပါပဲ”

“အလုပ်တာဝန်ကျေရင် ကျေသလို မင်းခံစားခွင့် ရှိမယ်”

“ဟုတ်”

“မင်းနေရာက ဒီမှာ ”

ဦးခန့်ကျော်စွာနှင့် မနီးမဝေးမှာ နေရာချထားပေးသည်။ ။

ဖုန်းက သူမရှေ့မှာ ။

ဦးခန့်ကျော်စွာက ကောင်းကင်ပြာအရောင်းခန်းမအပြင် တခြားအလုပ်တွေ ရှိသေးသည် ။

အများကြီးပဲ။

ဘယ်ဘဝက ကုသိုလ်ကံတွေကြောင့်... သည် လောက်တောင်ချမ်းသာနေကြရတာလဲ...။ အားကျနေမိသည် ။

“ကျုပ်အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုအတွက် အပြင်သွားဦးမယ်၊ မင်းဖုန်းလာရင်မှတ်ထားနော်... တခြားအလုပ်တွေကိုလည်း ဖြူဖွေးက မင်းကို သင်ပေးလိမ့်မယ်... ညှိပြာညက်”

“ဟုတ်”

ဖြူဖွေးဆိုတဲ့ နာမည်က မျက်နှာပြောင်စပ်စပ်နှင့် လူကြီးပင်...

ဦးခန့်ကျော်စွာထွက်သွားသည် ။အလုပ်ရှင်အခန်းထဲမှာ ...ခင်ညှိပြာညက်တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့၏။

“အင်း... နေရထိုင်ရတာတော့ အဆင့်မြင့်မြင့်နဲ့ သားနားပါရဲ့ ၊ ပြဿနာက ယူနီဖောင်း မဝတ်ရဘူးတဲ့ ”

ညှိပြာညက် တစ်ယောက်တည်း ပြောပြီး စိတ်ဓာတ်တွေ ကျနေမိသည် ။ ကောင်းကောင်း

ဆိုလို့ နည်းနည်းပဲရှိ၏။

ရတနာဆီက ငှားဝတ်ရမှာ ပဲ။

သူမဘဝကို သူမ အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ ရှက်နေမိတော့၏။

သည် တာဝန်ကို ငြင်းလိုက်ရင် ကောင်းမလား...။

“ဟေ့...ခင်ညိုပြာညက်”

ဦးဖြူဖွေးဆိုတဲ့ လူကြီး စပ်ဖြဖြနှင့် အခန်းထဲဝင်လာသည်။

ခင်ညိုပြာညက် အခန်းထဲမှာ လက်ထောက်မန်နေဂျာ ဦးဖြူဖွေးလည်း နေရ၏။ လက်နှိပ်စက်ရိုက်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိသေးသည်။

“ညည်းနေရာကို တခြားကောင်မလေးတွေ အရမ်းလိုချင်ကြတာ”

ညိုပြာညက် မပြီးချင်ပြီးချင်နှင့် ဟန်ဆောင်ပြီးပြလိုက်ရသည်။

ဦးဖြူဖွေး...တဲ့။

အသားက ညိုမည်းနေသည်။

ညိုပြာညက်ကို ဖြူပြာညက် ဟု ပဲ ခေါ်ပြီး နေတတ်၏။

“ကောင်မလေး”

“ပြော”

“ဒီနေရာရအောင် ဆရာ့ကို ငါပြောပေးထားတာဟ”

“ဦးညိုမည်းကို ကျွန်မက ကျေးဇူးတင်ရမှာ ပေါ့”

“ဘာ..ဦးညိုမည်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... နာမည်နဲ့ တခြားစီပဲ၊ ဦးညိုမည်းလို့ ပြောင်းပစ်လိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“ဟား...ဟား ငါ့ကို မင်းက လက်စားချေတာပေါ့လေ”

ညိုပြာညက်ကတော့ ဘာမှ မပြောဘဲ မျက်နှာလေးကို တည်ထားသည်။

သည် မှာ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ အထဲ...။

နေ့စဉ်ဝတ်လာရမယ့် အဝတ်အစားတွေအတွက် စိတ်လေးနေမိသည် ။ ပြီးတော့... သူမကို ကားနှင့်ထင်တာ။

ဘတ်စ်ကားတောင် အနိုင်နိုင်တိုးစီးနေရတဲ့ ဘဝမျိုးဖြစ်နေသည် ။

သိများ သိသွားရင်.. အလိမ်အညာမလေးဆိုပြီး သူမကိုအလုပ်က ထုတ်ပစ်မှာ သေချာသည် ။

“ကဲပါ...ကောင်မလေးရယ်...ညည်းမကြိုက်ရင် မခေါ်တော့ပါဘူး... ကျုပ်ကိုတော့ နာမည် မဖျက်နဲ့ နော်”

ညှိပြာညက်ကို လုပ်ရမည့်အလုပ်တွေ သင်ပြညွှန်ကြားနေသည် ။

“ဆရာကသိပ်စည်းကမ်းကြီးတယ်၊ အလုပ်တာဝန်ကျေမှ ကြိုက်တာ ၊ လိမ်ညာကောက်ကျစ် တာမျိုးဆို လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး ညှိပြာ”

ဦးဖြူဖွေးကြီး ပြောမှ ပိုပြီးထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရသည် ။

သူမက အလုပ်ရချင်၍ ပေါက်ကရတွေ လိမ်ရေးထားမိ၏။

သိသွားရင်တော့... မလွယ်ဘူး။

“ ဆရာမိန်းမကတော့ အေးတယ်၊ ဆရာထားရာနေ စေရာသွားပဲ၊ လုပ်ငန်းတွေမှာ လည်း ဝင်မရှုပ်ဘူး”

ညှိပြာညက်ကတော့ ... ဦးဖြူဖွေးပြောတာတွေကို စိတ်မဝင်စားပေ. ။ နေ့စဉ် အလုပ်ဆင်း ရမည့်အရေးပဲ တွေးပြီးပူပင်နေရသည် ။

ရုံးဆင်းတဲ့ အထိ...။

စိတ်မအေးနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည် ။

